

Сердце Линь Чу дрогнуло, когда она услышала, что Ян Бэйчэн сказал: "Ситуация, о которой вы упомянули, является предпосылкой для того, чтобы мы были вместе". Вы рассмотрели возможности и много думали о них. Это значит, что вы что-то почувствовали ко мне и хотите быть со мной". Вы говорите, что не хотите, чтобы что-то нечистое встало между нами, тогда у вас не должно быть этих забот. Даже если бы что-то встало между нами, тебе не нужно беспокоиться о них, потому что я здесь. Я хочу быть твоим человеком, а не твоей обузой. Если бы я не был способен справиться с этими проблемами, я бы не пришел за тобой".

Ян Бэйчэн держал Линь Чу за руки, как только закончил говорить.

Немедленной реакцией Линь Чу было отступление, но она не смогла, так как Ян Бэйчэн держался за нее крепко. Ее белоснежные руки были почти полностью закрыты его идеальными руками.

Линь Чу не мог отрицать радость, которую она чувствовала на него, наконец, понимая ее, и чувствовал огромное облегчение. Тем не менее, она все еще не была уверена в их отношениях.

"Я... Это слишком неожиданно для меня". Мне нужно время. Можем ли мы начать с дружбы? Мы не знаем друг друга достаточно долго, чтобы понять друг друга. Возможно, ты сможешь исследовать обо мне все, но для такого человека, как я, тебе все еще нужно время, чтобы узнать меня", - укусила Линь Чу губу, когда смотрела на Янь Бэйчэн.

Ян Бэйчэн не ответила. Всё, что он сделал, это затащил её с собой и сказал: "Мы опаздываем".

Линь Чу молча следил за ней. Она не была уверена, согласилась ли на это Ян Бэйчэн.

Без всякой причины Ян Бэйчэн внезапно сказал: "Нингбай только короче большинства". Ему уже 6 лет, как раз к первому году".

Линь Чу был взволнован, но позже понял, что он отвечает на вопрос, который она ему задала, пытаясь завязать разговор.

Она была настолько глубока в размышлениях со словами Ян Бэйчэн, что Линь Чу не понимал, что они держались за руки всю дорогу до офиса.

Ян Бэйчэн не отпускала руку. Он заметил Ян Нингбай, сидящую рядом с офисным столом. Стул был довольно высоким, и его две короткие маленькие ножки висели в воздухе.

Рядом с ним сидела 40-летняя учительница. Она выглядела совершенно беспомощной, о чем Ян Нинбай, похоже, не очень заботился.

"Здравствуйте, я Ян Нингбай..." Ян Бэйчэн держал Линь Чу за руку. Он не закончил предложение, не зная, как продолжить.

Что касается обоих их статусов, то, похоже, не стоит говорить, что он был родителем.

Маленький Янь Ningbai спустился со стула и указал на Янь Beicheng во время объявления с гордостью учителю: "Учитель Лю, это мой большой племянник. Моих родителей нет дома, поэтому они не могут приехать сюда, пока старейшинам неудобно их навещать, поэтому у меня нет другого выбора, кроме как пригласить моего большого племянника".

Ян Бэйчэн, "..."

Учитель Лю, "..."

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...] [...]

<http://tl.rulate.ru/book/32211/899578>